

Kinderen baden in luisterrijke weelde

Kinderopvang Dadou biedt al een voorname historische omgeving aan zijn klantjes. Nu komt er geschiedenis bij: nieuw gebouwd in de tuin.

door Peter Deurloo

De gebouwen zijn nog niet af maar nu al historisch. Kinderopvang Dadou bouwt nieuw achter het monumentale ambtshuis aan de Ambtshuisstraat in Druten. De kinderen in het eeuwenoude, voormalige rechtbankpand krijgen gezelschap van een tweede groep dreumesen in de orangerie en het koetshuis.

Dat klinkt oud maar dat is het niet. Het gaat om spiksplinternieuwe gebouwen maar dan wel in historische stijl. Straks ziet het eruit alsof het ambtshuis altijd al een koetsengarage en plantenkas heeft gehad. Daarvoor tekent de Bergharense architect Piet Schreven. Gespecialiseerd in historiserende architectuur.

„Hiermee gaat een droom in vervulling”, zegt Christine Klarenbeek-Toonen Dekkers (48). Zij begon in 2002 met Dadou. Een jaar daarna diende ze al een plan in voor de uitbreiding. Acht jaar later waren alle vergunningen rond en kon er worden gebouwd.

Straks vindt achter het statige huis waar de ene groep kinderen wordt opgevangen een tweede groep van Dadou onderdak in het koetshuis. Dat ziet er alleen van buiten uit als loods voor diligences en landauers. Binnen is het straks van alle luxe voorzien en strak modern ingericht door een binnenhuisarchitecte. De naastgelegen orangerie met het ovale glazen koepeldak biedt plaats aan een zwembad en ruimtes voor ontspannings-, spel- en fysiotherapie.

„Dat is allemaal voor de kinderen en hun ouders”, zegt Klarenbeek. „Ik vond gewoon dat er bij een plek als het ambtshuis zoiets moest komen. Dit maakt het compleet. Straks ben je bezig met babyzwemmen en kijk je zo naar de lucht.” Baden in weelde dus.

Christine Klarenbeek-Toonen Dekkers voor de orangerie waarin het wellnesscentrum wordt gevestigd.

foto Eveline van Elk

Vast alleen weggelegd voor baby's die in een gouden wiegje zijn geboren.

„Sommige mensen denken inderdaad dat wij alleen voor de kale kak zijn. Dat het hier super-exclusief is. Maar dat is absoluut niet het geval”, benadrukt Klarenbeek. „We hebben hier kinderen van een stratenmaker en een stellingbouwer. Maar ook van een advocaat of een kapper. Ik ben zelf ook de dochter van een loonwerker. De tarieven zijn hier dezelfde als bij de concurrent.”

Hoe dat kan? Dat kan eigenlijk niet. „De investering die ik nu doe, verdien ik nooit terug. Dat kan iedereen uitrekenen.” Waarom ze het dan toch doet? „Passie”, zegt

Het ambtshuis had al vele levens

- In 1758 werden de rechtbanken van Wamel en Bergharen samengevoegd tot één rechtbank in Druten: het ambtshuis.
- Het was oorspronkelijk waarschijnlijk een boerengebouw maar het is in 1758 ingrijpend verbouwd en rond 1840 nogmaals.
- Na het vertrek van de rechtbank is het ambtshuis onder meer in gebruik geweest als gemeentesecretarie, onderkomen van polderdistrict

Maas en Waal en van stichting welzijn ouderen dienstverlening.

- Het gestoelte van de Vierschaar (het meubilair van de rechters) is nog aanwezig in het interieur.
- Van de interieurdecoratie is een in stuc uitgevoerde beeldengroep overgebleven. Die stelt de allegorische figuren van Maas en Waal voor: een man en een vrouw, met tussen hen in twee kruiken met vloeistof die leegstromen.

ze met volle overtuiging. Een ander zou het idealisme noemen. Ze wil niet in detail treden, maar ze heeft het in haar leven flink voor de kiezen gekregen. „Ik heb geen universiteit gehad, maar wel de *university of life*.” Ze is anders tegen het leven gaan aankijken. „Ik

sta er niet zakelijk in. Het is meer een droom die ik wil realiseren.” Ze heeft voor Dadou jarenlang in de reguliere kinderopvang gewerkt. Liep er tegen de muur. „Je moet planmatig een programma afwerken, er is geen vrijheid. Een kind wil niet altijd knutselen.

Ook zijn er veel personeelwisselingen en ontbreekt het vaak aan een goede onderlinge sfeer. Er wordt veel geroddeld en velen werken alleen voor het geld. Ze zijn niet betrokken bij wat ze doen.” Dat moest anders kunnen, dacht Klarenbeek. Dadou geeft de ruimte aan spontane activiteiten en van de medewerkers wordt sociale betrokkenheid verwacht. Het toverwoord is huiselijkheid. Klarenbeek wil de kinderen opvangen alsof het haar eigen kroost is. „Je gaat met ze om zoals je thuis ook zou doen. Je bent bezig met het kostbaarste bezit van mensen.”

Elk kwartaal is er een feest voor de kinderen en hun ouders. Regelmatig zijn er informatieavonden. En Klarenbeek is zelf altijd aanwezig. Treedt ook buiten werktijden op als vraagbaak voor ouders. „Als je het zo doet, moet je hele gezin erachter staan en dat is gelukkig zo.”